

[MottakerNavn]
[Adresse]
[PostNr] [Poststed]

Trondheim, 20.08.2020

Deres ref.:
[Deres ref.]

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
2020/7063

Saksbehandler:
Siv Grethe Aarnes

Beslutning om ingen lisensfelling i rovviltregionene 6, 7 og 8 i 2020

Miljødirektoratet åpner ikke for lisensfelling av brunbjørn innenfor region 6, 7 og 8 i 2020. Bakgrunnen for beslutningen er at bestanden av bjørn fortsatt ligger under bestandsmålet i disse rovviltregionene og det foreligger ikke et bestandsmessig grunnlag for å redusere bestanden eller å regulere bestandens utbredelse. Miljødirektoratet viser for øvrig til at dersom det oppstår akutte skadesituasjoner forårsaket av bjørn vil skadefelling av skadegjørende individ kunne vurderes i henhold til gjeldende regelverk.

Bakgrunn

Gjennom forskrift 18. mars 2005 nr. 242 om forvaltning av rovvilt (rovviltforskriften) § 7 er de regionale rovviltnemndene gitt myndighet til å fatte vedtak om kvote for lisensfelling etter forskriftens § 10 når bestandene ligger over de nasjonalt fastsatte bestandsmålene for hver enkelt art i regionene. Direktoratet viser videre til brev til Miljødirektoratet fra Rovdata datert 15. mai 2020 om bestandsstatus for gaupe, jerv, ulv og brunbjørn. Av brevet fremgår det at de nasjonale målene for antall ynglinger av brunbjørn ikke er nådd for regionene 6, 7 og 8.

Miljødirektoratet har myndighet til å fatte vedtak om alle former for felling og jakt dersom situasjonen tilsier det, jf. naturmangfoldloven § 18 og rovviltforskriften § 13. Direktoratet kan fatte slike vedtak også der bestanden ligger under det fastsatte bestandsmålet for en region eller for landet. Det er et vilkår at slik felling eller jakt ikke er skadelig for bestandens overlevelse, og at det ikke finnes annen tilfredsstillende løsning ut fra prinsippet om en geografisk differensiert forvaltning.

Vurdering av bestandssituasjonen for brunbjørn

Offentlige beslutninger som kan berøre naturmangfoldet skal så langt det er rimelig bygge på vitenskapelig kunnskap om arters bestandssituasjon samt effekt av påvirkning, jf. naturmangfoldloven § 8.

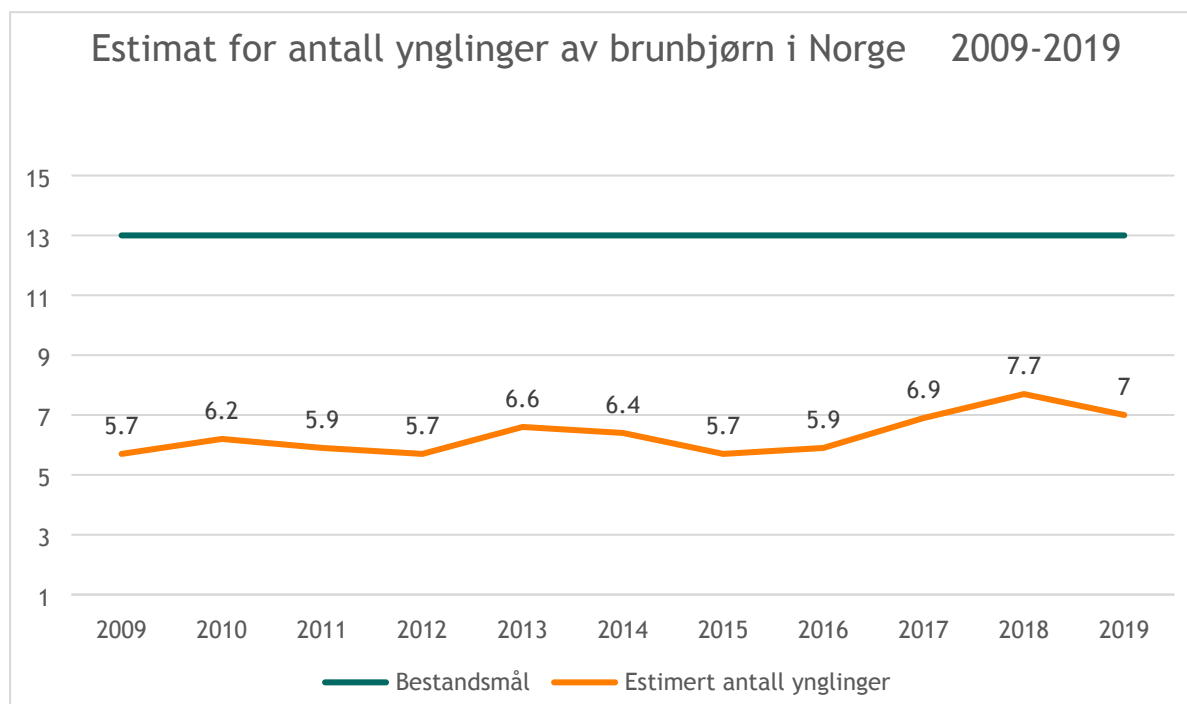
Direktoratet viser til beskrivelsen av det Nasjonale overvåkningsprogrammet for rovvilt i kommentarene til rovviltforskriften § 3, brev fra Rovdata datert 15. mai 2020 om bestandsstatus for

gaupe, jerv, brunbjørn og ulv, rapport fra Rovdata april 2020 om DNA-analyse av prøver innsamlet i Norge i 2019 (NINA Rapport 1808, 2020), og nærmere beskrivelser i dette vedtaket.

Føre-var-prinsippet, jf. naturmangfoldloven § 9, kommer til bruk i situasjoner hvor en ikke har tilstrekkelig kunnskap tilgjengelig. Etter direktoratets syn er ikke dette tilfelle i denne saken. Bestanden av brunbjørn i Norge blir primært overvåket ved å analysere DNA fra innsamlede ekskrement og hår. De analyserte prøvene med DNA gjør det mulig å slå fast hvor mange brunbjørn som minimum har vært innom Norge i løpet av ett år, hvor de har oppholdt seg og fordelingen mellom hanner og binner. Rapporteringsfristen for overvåking av brunbjørn er 1. april påfølgende år.

Bestandsmålet er gitt i antall årlige ynglinger. Overvåkingen benytter en modell, som er utviklet av Det skandinaviske bjørneprosjektet (Bischof og Swenson 2010), til å beregne hvor mange kull som sannsynligvis er født i Norge hvert år. Modellen tar utgangspunkt i det innsamlede DNA-materialet og bygger blant annet på kunnskap om fordeling mellom kjønn og alder i den svenske brunbjørnebestanden. Den baserer seg også på kunnskap om hvor ofte binnene føder og hvor gamle de er første gang de føder, samt størrelsen på leveområdene og dødeligheten i bestanden.

I 2019 ble det mest sannsynlig født 7 kull i Norge (NINA Rapport 1808, 2020), ett færre enn året før. Det nasjonale bestandsmålet på 13 årlige ungekull ikke er nådd (Figur 1), men det regionale målet for brunbjørn i region 5 ble nådd for tredje år på rad. I de øvrige regionene med mål om yngling av brunbjørn, region 6 Midt-Norge, 7 Nordland og 8 Troms og Finnmark, er vi fortsatt under bestandsmålet.

Figur 1: Estimat for antall årlige ynglinger for brunbjørn i Norge beregnet for de siste elleve årene. Kilde: NINA Rapport 1808.

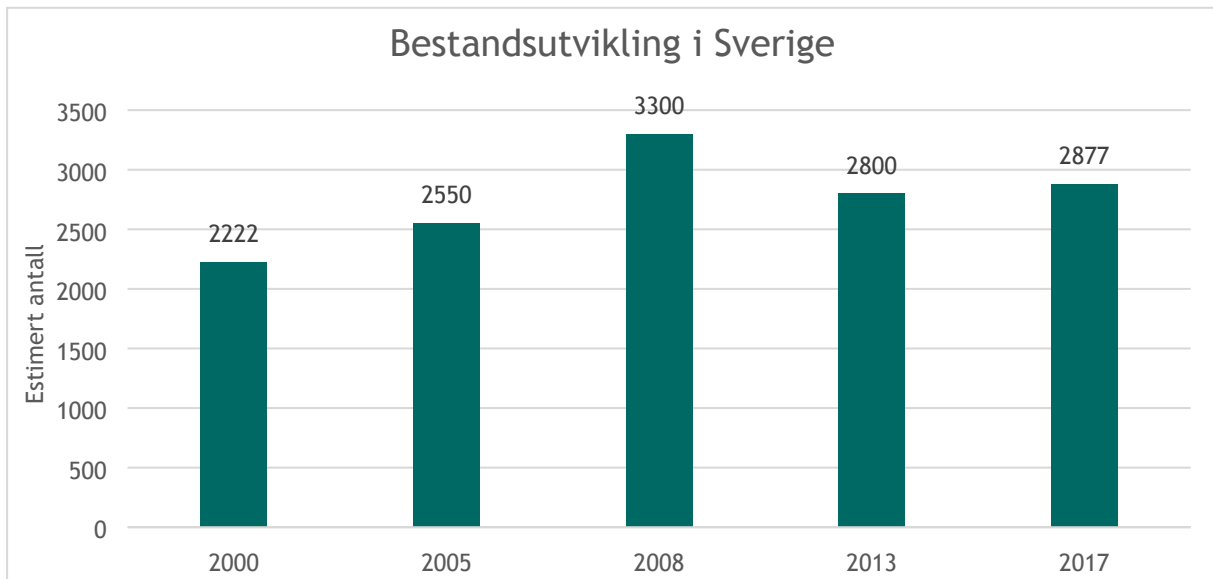
Resultatene fra DNA-analysene identifiserte 148 ulike brunbjørner i 2019, 57 binner og 91 hanner. Binner ble i samsvar med tidligere DNA-undersøkelser, bare påvist i avgrensede og spesifikke geografiske områder i Finnmark, Troms, Trøndelag og Hedmark.

Antallet registrerte brunbjørner er minimumstall, da en ikke kan gå ut fra at en har klart i å samle materiale etter alle individ i alle områder. Samtidig er det slik at brunbjørnebestanden i grenseområdene er felles med Sverige, Finland og Russland. Mange ekskrement- og hårprøver i grenseområdene kan derfor stamme fra brunbjørner som har hoveddelen av sitt leveområde i Sverige, Finland og Russland.

Stortingets rovviltforlik presiserer at ulike virkemidler er aktuelle, avhengig av om det dreier seg om prioriterte beiteområder eller områder hvor ynglende rovvilt har prioritet. I de områdene rovviltnemndene har prioritert til forvaltningsområde for brunbjørn skal forebyggende tiltak vektlegges, for eksempel tidligere nedsanking av sau og rovviltavvisende gjerder, for å hindre at dyr på beite går tapt. Av dette følger det at fylkesmennene må være svært restriktive med å felle brunbjørn innenfor disse områdene.

Rovviltforliket fra 2011 sier at det skal tilstrebes en brunbjørnbestand der antall hanner ikke overstiger 1,5 ganger antallet binner i Norge. Det ble registrert en avgang på 15 brunbjørner i Norge i løpet av 2019, 11 hannbjørner og 4 hunnbjørner. Dette betyr at av de bjørnene som ble registrert i fjor lever det maksimalt 80 hanner og 53 hunner. Dermed er forholdstallet mellom hannbjørner og hunnbjørner ikke over 1,5 som ble fastsatt av Stortinget.

Bestandssituasjonen for brunbjørn i Norge er sterkt påvirket av bestandssituasjonen på svensk side. I rapporten «Bjørnstammens storlek i Sverige 2013» fra Det skandinaviske bjørneprosjektet er bestanden av bjørn i Sverige vurdert til å bestå av omlag 2800 individer. Dette er en reduksjon i bestanden fra første bestandsestimat i 2008 hvor bjørnebestanden var estimert til om lag 3200 individer. Nedgangen er størst i Norrbotten og Jämtlands län, mens den i resterende län har en relativt stabil bestand. Bestandestimering i 2017 viser omtrent samme nivå som i 2013, omlag 2900 individer (Figur 2).

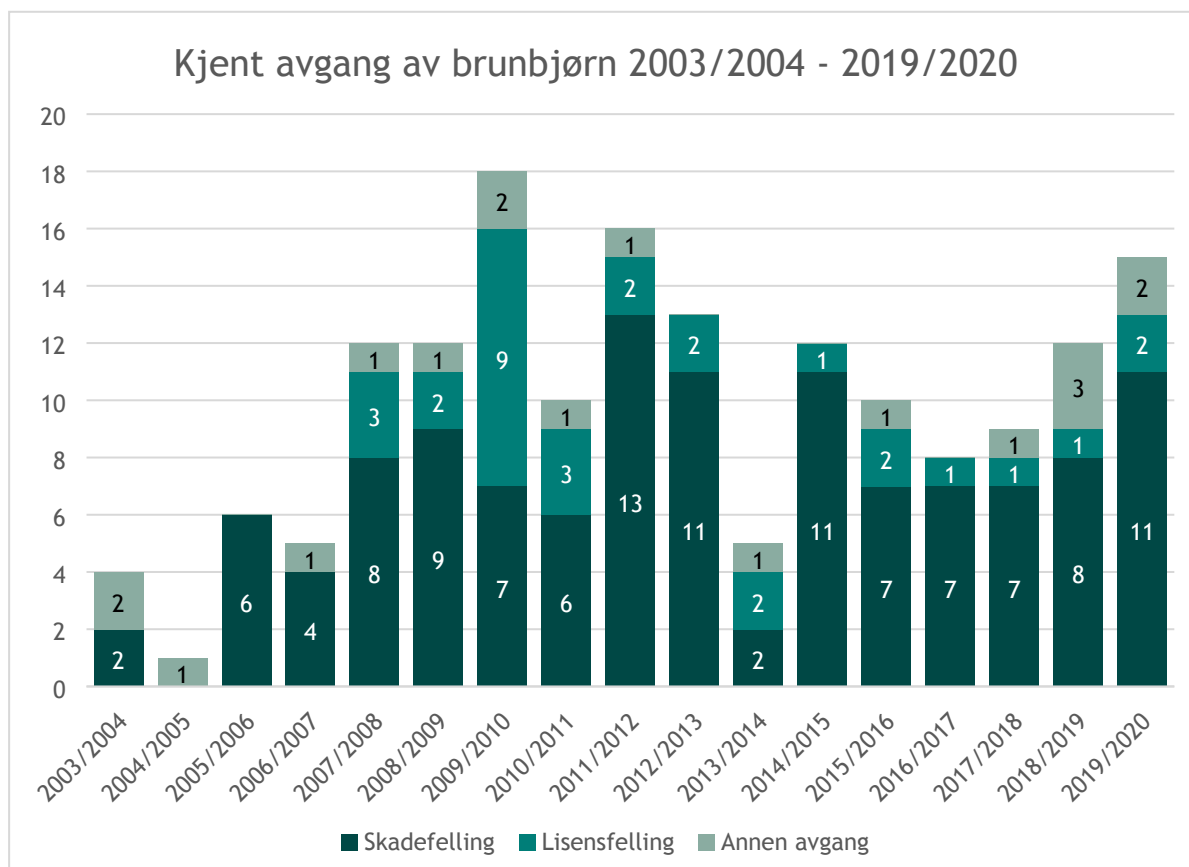

Figur 2: Bestandsutvikling av bjørn i Sverige, 2000-2017. Beregningen er basert på DNA-analyser av innsamlede sporprøver fra bjørn, samt bjørneobservasjoner der prøvene er samlet inn. Kilde: Naturvardsverket.se

På svensk side er det åpnet for skade- og lisensfelling ("skydds- og lisensjakt"). Fram til og med 2012 økte lisensfellingskvotene. I tillegg har skadefelling på våren, primært i reinbeiteområdene i grenseområdene mot Norge, fått en økt betydning siden 2008. Bestandsnedgangen i Sverige som følge av stort uttak de siste årene vil kunne få stor betydning for tiden det tar før man oppnår det vedtatte bestandsmålet i Norge. Så langt i 2020 er kjent avgang i Sverige 155 bjørner, hvorav 144 er felt på skadefelling. Länsstyrelsene har åpnet for felling av til sammen 291 brunbjørner under årets lisensfelling i Sverige, hvorav 100 i Jämtland.

Kjent avgang av bjørn i Norge i 2019 var på totalt 15 bjørner. Per 20. august 2020 er det registrert 9 døde bjørner så langt i 2020 (rovbase.no). Av disse er 3 voksne hannbjørner, 1 binne og 5 unger. I tillegg kommer 4 binner, 2 voksne med 2 unger, som er skutt på grensen mellom Trøndelag og Sverige. En av binnene hadde også en binneunge fra i år som er antatt død etter at moren ble skutt. DNA-registreringer viser at begge de voksne binnene hadde sitt leveområde i Norge.

Det foreligger betydelig kunnskap om den samlede belastningen brunbjørnebestanden blir utsatt for, jf. naturmangfoldloven § 10. Brunbjørnebestanden er ikke begrenset av tilgjengelig areal. Det er ikke registrert sykdom på brunbjørn i Norge. Det er kjent at ungedødelighet hos brunbjørn er høy, blant annet på grunn av infanticid (ungedrap). Utover enkelte påkjørsler skjer avgangen av voksen brunbjørn i hovedsak gjennom lisensfelling og skadefelling.

Figur 3: Total kjent avgang av brunbjørn for jaktårene 2003/2004 til 2019/2020 (1.april til og med 31. mars).

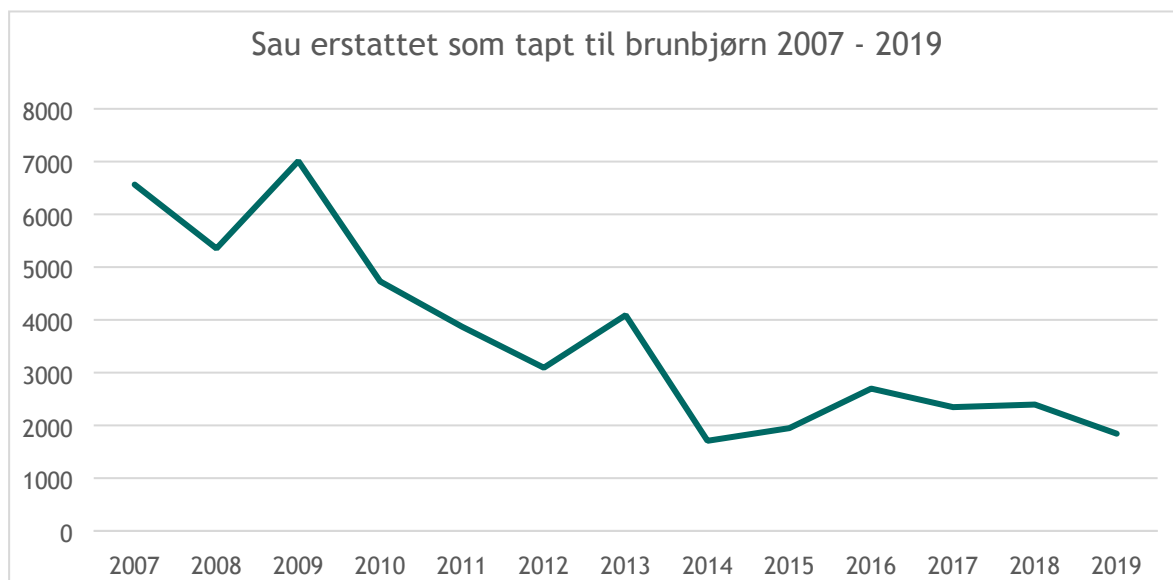
Direktoratet konstaterer at bestanden av brunbjørn fortsatt ligger under det fastsatte bestandsmålet for Norge og at regionene 6, 7 og 8 er under de regionale måltallene som er satt for regionene. Miljødirektoratet viser videre til at selv om antall registrerte individer har økt de tre siste årene, er det en reduksjon på seks hunnbjørner i 2019 sammenlignet med 2018. Estimert for antall årlige ynglinger på landsbasis for 2019 (7,0) viser også en nedgang fra 2018 hvor estimatet lå på 7,7 årlige ynglinger. Hunnbjørner er viktige for utviklingen og produksjon av nye kull, og en nedgang av andelen hunnbjørn over tid kan påvirke bestanden negativt.

Vurdering av skadepotensialet på husdyr og tamrein

For landet som helhet har det vært en tydelig nedgang i antall sau som er verifisert tatt av rovvilt, og sau erstattet som drept av rovvilt de siste årene. Antallet sau på utmarksbeite har holdt seg relativt stabilt i de siste 10 årene, men innenfor yngleområdene for brunbjørn har flere brukere omstilt til annen drift eller har besetningen innenfor rovviltavvisende gjerder.

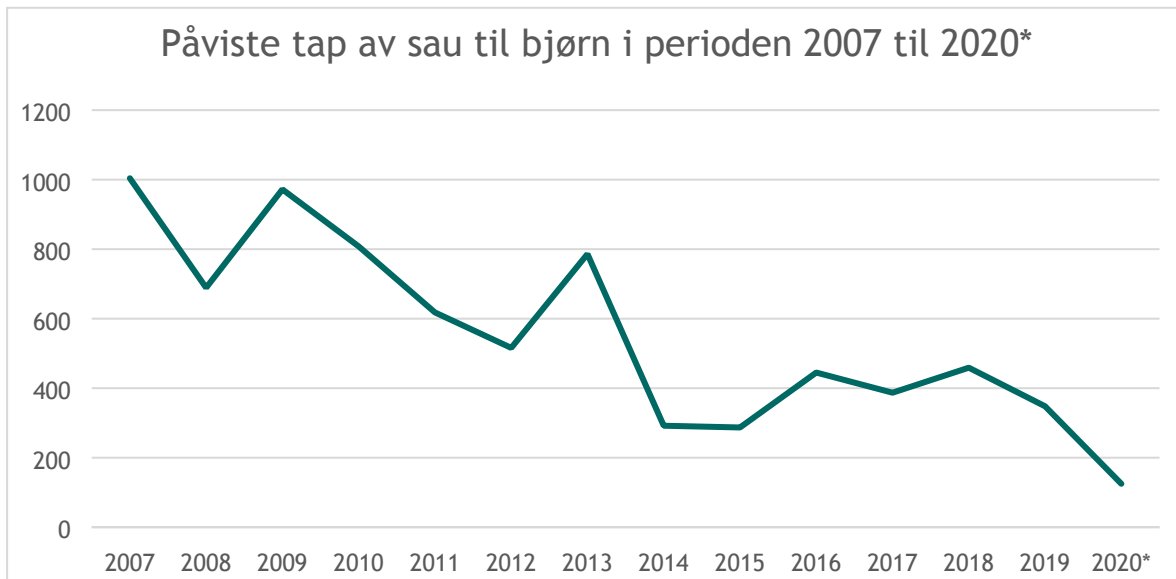
Fra 2012 til 2019 har antall sau og lam det er søkt erstatning for gått ned fra 52 000 til 21 873, tall som også inkluderer normaltapet. Etter beitesesongen 2019 utbetalte fylkesmennene erstatning for omtrent 2822 sau og 14391 lam som drept av fredet rovvilt. Dette er en nedgang på omtrent 13 787 dyr fra beitesesongen 2013 hvor 31 000 sau og lam ble erstattet, og på omtrent 22 787 dyr fra beitesesongen 2007 hvor nærmere 40 000 sau ble erstattet.

Brunbjørn er totalt sett en vesentlig skadevolder på sau. Skadene kan variere mye, både mellom år og områder, og tapene er redusert betraktelig de siste årene. I 2019 ble det erstattet 1843 sau og lam som tatt av bjørn, hvilket er en nedgang fra 2018 hvor det ble erstattet 2397 sau og lam som tapt til bjørn. Til sammenligning ble det i 2009 erstattet 7000 sau og lam som tatt av bjørn, noe som viser at skadene forårsaket av bjørn har gått vesentlig ned de seinere år (Figur 4).

Figur 4: Sau og lam erstattet som drept av brunbjørn i perioden 2007- 2019.

Det har også vært en nedgang i antall påviste rovviltskader forårsaket av brunbjørn (*dokumentert eller antatt sikkert*). I 2019 ble det dokumentert eller antatt drept 348 sau og lam av brunbjørn i hele Norge. Så langt i 2020 er antall verifiserte skader halvert sammenlignet med tilsvarende periode i fjor (Figur 5).

Figur 5: Påviste (dokumentert eller antatt sikkert) tap av sau til bjørn i perioden 2007 til 2020. For 2020 vises tap frem til 10. august 2020 (foreløpige tall). Kilde: Rovbase.no

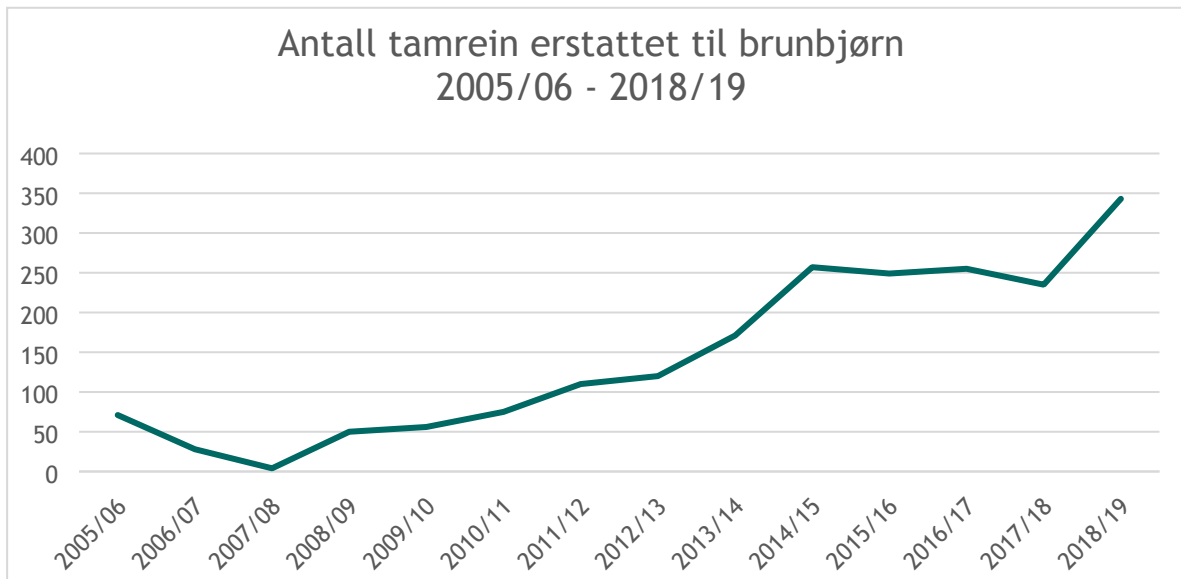
For rovviltregionene med bestandsmål for brunbjørn er det også en generell nedgang i dokumenterte og antatte skader forårsaket av brunbjørn de siste årene, med unntak av året 2018 (Tabell 1).

Tabell 1: Antall sau og lam dokumentert eller antatt drept av brunbjørn 2013-2020* i de aktuelle fylker med mål om yngling av brunbjørn.

Fylke	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020*
Innlandet	108	87	22	102	125	24	34 (19)	10
Møre og Romsdal	0	0	0	0	0	0	0	0
Trøndelag	435	116	137	267	239	311	243 (164)	107
Nordland	101	59	7	12	0	23	38 (31)	0
Troms	26	0	14	27	9	71	33 (28)	8
Finnmark	0	0	86	0	3	0		
Totalt	670	262	266	394	376	459	348 (242)	125

*For kolonnen 2020 vises antall sau og lam dokumentert og antatt drept av bjørn så langt i år (fra 1. januar 2020 - 10. august 2020, foreløpige tall), tallene i parentes i kolonnen 2019 tilsvarer samme periode.

Brunbjørnens predasjon på tamrein er undersøkt i en studie i Nord-Sverige. Predasjonen på tamrein er størst under kalvingsperioden. Grad av overlapp mellom kalvingsområder og tette bjørnebestander vil derfor ha stor innvirkning på skadepotensialet. De fleste reinbeitedistrikter i Norge har kalvingsområder som i liten grad har besøk av brunbjørn, og det påvises kun noen få rein drept eller skadet av brunbjørn hvert år. Likevel har forskningsprosjektet vist at brunbjørnpredasjon på reinkalv i kalvingsperioden kan være veldig vanskelig å påvise. Dette har i økt grad blitt tatt hensyn til i skjønnsvurderingen i erstatningsutmålingen, og antall rein erstattet til brunbjørn har økt de siste årene (Figur 6).

Figur 6: Tamrein erstattet som drept av brunbjørn reindriftsåret 2005/2006 - 2018/2019.

Om arealdifferensiering i rovviltregionene

Av rovviltforliket i 2011 fremgår det at soneinndelingen må forvaltes tydelig. Det vil si at det skal være tydelige forvaltningsmessige forskjeller i henholdsvis prioriterte rovviltområder og prioriterte beiteområder. For å øke forutsigbarheten i beitenæringen skal det, utenfor prioriterte yngleområder for brunbjørn, gis økt adgang til lisensfelling av hannbjørner slik at forekomsten av hannbjørner i prioriterte beiteområder reduseres.

I sine forvaltningsplaner legger rovviltnemndene opp til en begrenset utbredelse av ynglende brunbjørn innenfor regionene for å redusere tap og konfliktnivå. I tråd med rovviltforliket av 2011 skal saueproduksjon og andre produksjoner basert på utmarksbeite tilpasses gjennom forebyggende tiltak og omstilling i prioriterte rovviltområder, med utgangspunkt i forekomsten av rovvilt i beiteområdet. Det vil si at rovviltet gis tydelig prioritet fremfor produksjoner basert på utmarksbeite, og at det skal praktiseres en høy terskel for tillatelse til uttak av rovvilt i slike områder.

Miljødirektoratet legger til grunn at de regionale rovviltnemndene i sin geografiske differensiering søker å ivareta hensyn som er nedfelt naturmangfoldloven § 12. Direktoratet viser for øvrig til våre uttalelser til forvaltningsplanene for region 6 og 7 angående den geografiske differensieringen relatert til bjørn som nemndene i disse regionene har lagt til grunn.

Rovviltnemndenes vedtak og anbefalinger

Vedtak

I region 5 - Hedmark er bestandsmålet for bjørn på 3 årlige ynglinger oppnådd, og det er den regionale rovviltnemnda som har myndighet til å fastsette kvote for lisensfelling. I region 3 - Oppland er det ikke mål om fast bestand og ungekull av bjørn, og dermed er det rovviltnemnda som har myndighet å fastsette lisensfellingskvote for bjørn.

Nemnda i region 5 vedtok 20. april 2020 en samlet kvote for betinget skadefelling og lisensfelling på inntil tre bjørner, der det som gjenstår på skadefellingskvoten per lisensfellingens oppstart blir lisensfellingskvoten for regionen. Pr 19. august er det registrert avgang på tre bjørner, felt på skadefelling i Tynset kommune 08. juli, Tolga 14. august, og Rendalen 19. august 2020. Dette innebærer at kvoten for betinget skadefelling er fylt og at det ikke gjenstår dyr på kvote for lisensfelling.

For region 3 ble det av nemnda 8. mai 2020 fastsatt en kvote på tre bjørn for betinget skadefelling, der man åpnet for lisensfelling av brunbjørn på eventuell gjenværende skadefellingskvote til høsten. Det er ikke felt bjørn i region 3 i 2020.

Rovviltnemnda i region 6 - Trøndelag og Møre og Romsdal (møte 26. mai 2020)

Rovviltnemnda for region seks foreslår følgende kvote for lisensfelling av bjørn i 2020 for region 6 Midt-Norge:

- Områdene utenfor forvaltningsområde for bjørn:
 - 2 (to) bjørner
- Områdene innenfor forvaltningsområde for bjørn:
 - 0 (null) bjørner.

Rovviltnemnda i region 7 - Nordland (møte 29. mai 2020)

Med bakgrunn i tapshistorikk og forekomsten av hannbjørner i prioriterte beiteområder i 2019 og våren 2020, anbefaler Rovviltnemnda at det åpnes for lisensfelling av én bjørn på Helgeland i 2020.

Rovviltnemnda i region 8 - Troms og Finnmark (møte 1. juli 2020)

Finnmark: Det anbefales ikke å åpne for lisensfelling i A-områdene i Finnmark. Det anbefales en kvote på fire bjørn i B-området i Finnmark, hvorav inntil to binner. Kvoten fordeles til 1 bjørn i B-området øst for Munkefjorden i Sør-Varanger kommune og inntil 3 bjørner til B-området i Finnmark for øvrig. Det anbefales at lisensfelling stoppes i Finnmark dersom det blir felt to binner, uavhengig av hvor i B-området felling skjer.

Troms: Det anbefales ikke å åpne for lisensfelling i Troms.

Totalt har rovviltnemndene i region 6, 7 og 8 anbefalt en kvote på 7 brunbjørner fordelt på ulike områder innenfor fylkene. I disse regionene er det registrert 2 døde bjørner etter 1. juni 2020, begge felt på skadefelling i region 6.

Miljødirektoratets vurdering

Lisensfelling er det primære virkemidlet for å regulere bestanden av fredet rovvilt i Norge. Dette inkluderer både regulering av bestandsstørrelse og av bestandsutbredelse, på bakgrunn av hva bestandsstørrelsen og/eller utbredelsen medfører av potensiale ut fra prinsippet om en geografisk differensiert forvaltning. Skademotivert lisensfelling etter naturmangfoldloven § 18 b er forskjellig fra skadefelling, hvor den primære hensikten er å håndtere akutte skadesituasjoner ved å felle det skadegjørende individ.

Bestandsmålet for bjørn i Norge er på 13 årlige ynglinger. Av regionene som har nasjonale mål om ynglinger av brunbjørn er det kun region 5 som har nådd dette i dag. Utviklingen i

brunbjørnbestanden i Norge har de siste årene gått sakte, og i 2019 ble det mest sannsynlig født 7 kull i Norge, ett færre enn året før.

I 2019 ble det påvist 57 hunnbjørner (39 %) og 91 hannbjørner (61 %). Antallet hunnbjørner har vært stabil i perioden 2010 til 2017 (n=53-55), med en oppgang i 2018 (n=63) og deretter en nedgang i 2019 (n=57). Utviklingen blant hannbjørner og hunnbjørner er en følge av at forvaltningen av brunbjørn i Norge generelt er innrettet mot bevaring av hunnbjørner. Hunndyr er den mest begrensende faktoren for bestandens tilvekstpotensial, og at det er særlig viktig å ta hensyn til dette i forvaltningen av bjørn hvor den norske bestanden er godt under fastsatt bestandsmål og hvor det er et ønske om at bestanden skal øke mot bestandsmålet. Uttak av binner påvirker både nåværende og fremtidig bestandstall, og størst reduserende effekt kan forventes ved uttak av voksne binner i reproduktiv alder.

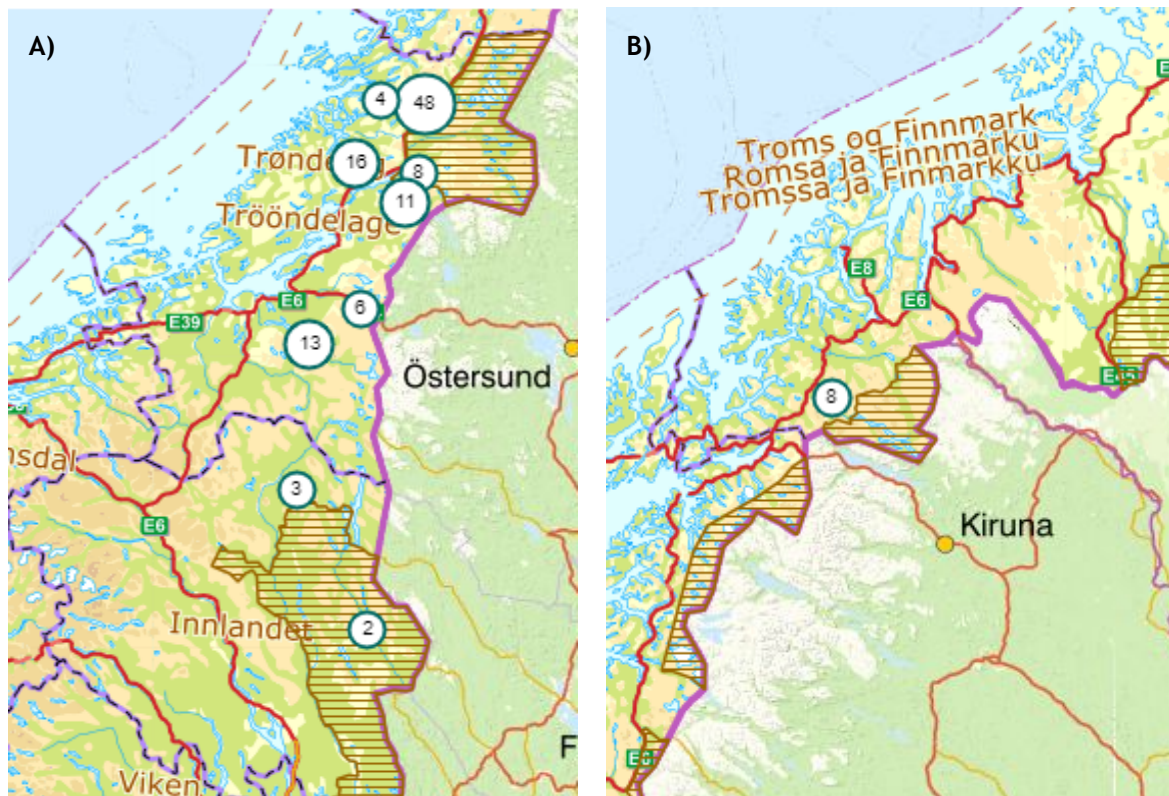
Så langt i 2020 er det blitt felt tre voksne binner med leveområde i Norge, en felt i Norge (NT 46) og to felt i Sverige (NT 5 og NT 123). Én av de to binnene som ble felt i Sverige hadde en binneunge fra i år som også er antatt død.

Trenden i den norske delen av bestanden må ses i sammenheng med utviklingen på svensk side av fellesbestanden, som også viser en generell nedgang. Uttak på skadefelling i grensenære områder på våren vil ha en særlig betydning for den norske delen av bestanden, og i 2020 (n=144) var uttaket betydeligere høyere sammenlignet med 2018 (n=41). Utviklingen i grenseområder i Finland og Russland er i mindre grad kjent eller sammenlignbar.

Et økende uttak av større og eldre hannbjørner i områder tilgrensende hunnbjørnområder kan ha en negativ påvirkning på ungeoverlevelsen som følge av en økt forekomst av infanticid, noe som på sikt kan påvirke bestandsmåloppnåelsen.

Antall påviste skader forårsaket av bjørn har hatt en generell nedgang siden 2009. Fram til 10. august 2020 er antall påviste bjørneskader halvert for tilsvarende periode i beitesesongen i 2019. Skadene er avgrenset til et fåtall områder hovedsakelig utenfor bjørneforvaltningsområder, og ser ut til å skyldes en til flere bjørneindivider i hvert område (figur 8). Det er påvist ytterligere skader forårsaket av bjørn etter 10. august, og erfaringsvis vil det oppstå flere skader av bjørn utover høsten.

Det er ingen i områder i år som har særlig betydelige bjørneskader utenfor områder prioritert til brunbjørn, men tre områder utpeker seg noe; to områder i Trøndelag, region 6 (Grong, Namsskogan, Høylandet og Namsos, figur 8A) og ett område i Troms, region 8 (Bardu, figur 8B).

Figur 8: Påviste skader 1. januar til 10. august 2020 i A) Trøndelag og Hedmark B) Bardu, Troms.

På bakgrunn av skadesituasjon og skadehistorikk ble det gitt tillatelse til skadefelling på to bjørner kommunene Grong, Høylandet og Namsskogan, i Trøndelag vest for E6, hvorav en voksen hannbjørn ble felt 12. juli og en voksen binne ble felt 17. juli. Ytterligere en skadefelling ble gitt 21. juli, men ingen bjørn ble felt i henhold til denne tillatelsen. Per dags dato foreligger det ingen gjeldende skadefellingstillatelser i dette området.

I Trøndelag er det også gitt skadefellingstillatelser på bakgrunn av påviste skader i Snåsa, Selbu og Meråker. Det ble ikke felt bjørn i henhold til disse tillatelsene.

I Bardu kommune i Troms er det per 10. august påvist åtte skader av tapt til bjørn, der skadevolder antas å være en binne med unger. Det foreligger ikke en gjeldende skadefellingstillatelse i dette området, men Klima- og miljødepartementet har gitt Miljødirektoratet v/Statens naturoppsyn (SNO) et oppdrag om å forsøke å flytte binna (TR46) med unger til ett egnet sted innenfor forvaltningssonen for bjørn.

Ut fra en totalvurdering av alle ovennevnte forhold anser Miljødirektoratet at det ikke finnes noen begrunnelse for lisensfelling for å regulere bjørnebestandens størrelse. Snarere er det et økende behov for vurdering av tiltak som kan bidra til å bringe bjørnebestanden i Norge nærmere vedtatt bestandsmål. Lisensfelling kan imidlertid være et virkemiddel også for å begrense bestandens utbredelse utfra prinsippet om en geografisk differensiert forvaltning. Forekomst av brunbjørn i beiteprioriterte områder kan medføre et vesentlig skadepotensiale, og lisensfelling utenfor bjørneforvaltningsområder kan være motivert ut fra dette skadepotensialet, selv om bestanden er under regionale og eller nasjonale bestandsmål. Lisensfellingkvoten i Norge fastsettes så sent som

mulig under beitesesongen, før lisensfellingsperiodens start, for å ta hensyn til skadesituasjoner forårsaket av brunbjørn utenfor bjørneprioriterte områder.

Det er et ønske om å utvikle jakt og fellingsformer som sikrer økt alminneliggjøring av rovviltartene og bred deltagelse av lokale jegere. Stortinget har, gjennom rovviltforliket i 2011, sagt at det skal gis økt adgang til lisensfelling av hannbjørner slik at forekomsten av hannbjørner i prioriterte beiteområder reduseres. Nåværende trender i bestands- og skadeutvikling gir mindre rom til en bred adgang til lisensfelling også utenfor forvaltningsområder for brunbjørn i Norge.

Miljødirektoratet vurderer på bakgrunn av brunbjørnens bestandsstatus, utviklingen i brunbjørnbestanden de siste årene samt kjent avgang av brunbjørn så langt i år at det ikke er grunnlag for å åpne for lisensfelling av brunbjørn, hverken i forhold til behov for å regulere bestandens utbredelse, skadesituasjoner eller kjent aktivitet av brunbjørn i regionene.

Med unntak av skadesituasjonene nevnt ovenfor, er det få påviste skader i år sammenlignet med tidligere år på tilsvarende tid. Direktoratet vurderer videre at skadesituasjoner best løses gjennom skadefelling som virkemiddel. Gjennom vedtak om skadefelling kan felling rettes mot skadevoldende individ enn det er mulig gjennom lisensfelling.

Konklusjon

Miljødirektoratet finner ikke grunnlag for å åpne for lisensfelling i regionene 6, 7 og 8 i 2020.

Denne beslutningen er ikke et enkeltvedtak, og kan ikke påklages i henhold til forvaltningslovens bestemmelser.

Hilsen
Miljødirektoratet

Dette dokumentet er elektronisk godkjent

Susanne Hanssen
fungerende seksjonsleder

Siv Grethe Aarnes
seniorrådgiver

Tenk miljø - velg digital postkasse fra e-Boks eller Digipost på www.norge.no.

Kopi til:

Klima- og miljødepartementet

Postboks 8013 0030 OSLO

Dep

Fylkesmannen i Nordland

Postboks 1405 8002 Bodø

Fylkesmannen i Troms og Finnmark / Romssa ja

Statens hus 9815 Vadsø

Finnmárkku fylkkamánni

Fylkesmannen i Trøndelag / Trööndelagen fylhkenålma

Postboks 2600 7734 Steinkjer

Mattilsynet

Postboks 383 2381 Brumunddal

Landbruks- og matdepartementet

Postboks 8007 0030 OSLO

Dep

Vedlegg